

Velikonoce 1934.

Tak, jako na jaře často hučí bouře, oznamující nové oživení přírody, tak mají vám Velikonoce tohoto roku nyní zvěstovat vzkříšení vaše i lidstva z duchovního spánku, který trval mnoho tisíc let. Mají zvěstovat vzkříšení vašeho ducha, který byl doposud zotročen k zemi vázaným rozumem.

S bouřemi a v bolestech rodí se nová doba, veliká horečka světů přivodí očistu a třese, cloumá také nemocným tělem této země, takže se zdá, jako by měla pominout, zatímco ve skutečnosti tento postup vede k uzdravení.

Staré bude vytaženo, vytlačeno a setřeseno, protože to bylo falešné a rušivé v záchvěvách tohoto stvoření, musí to zmizet, bude to sežehnuto, spáleno a z popela vykvete pak skrze milost Boží to nové, které se vřadí do zákonů, v nich vzrůstajíc rozkvete k plné kráse a potom přinese bohaté ovoce, které poskytne lahodnost toho nejvyššího, čeho je lidský duch schopen.

Avšak napřed musí přijít těžké bouře, očišťující horečný třes musí nejprve vším proniknout, aby zničil staré, dříve než může povstat nové, a vy, kteří z toho máte být schopni vyjít, **potřebujete milost Boží**, abyste se mohli opět vzpřimit, když pak po všech bouřích zavolá vás nové slunce k novému životu!

Bude vám podivně ve vaší duši. Znavení k blaženému rozplynutí, a přece svěže posílení nepopsatelnou silou. Váhaví a odvážní současně, s bolestí v srdci, a přece plni radosti. Jako se na květinách a trávě blýskavě třpytí po prudkých bouřích

poslední kapky stejně jako nádherné krystaly, tak náhle zazáří v hořkosti plačících duší vřelé slzy podobny briliantům k ozdobě nejčistší radosti, nejhlubšího díku!

Budete plačice jásat a rozechvěni se vzpřímíte v zářícím lesku lásky svého Boha! **Tak** vám bude **po** soudu. —

Neochvějná věrnost je však pro vás k tomu cestou, svatá víra klíčem k bráně do nového života a v nezištné lásce spočívá síla, kterou potřebujete!

Pak budete také jednou slyšet **ty** velikonoční zvony, které budou vyzvánět mír všem lidem, kteří stejně jako uzdravení po dlouhé nemoci duchovně našli cestu k Pánu, Jehož svatý hněv museli pocítit, dříve než ho poznali, aby naplnění díkem mohli v tom zachránění konečně spatřit Jeho velikou lásku.

Velikonoční zvony budou jednou také zvěstovat radost lidu, který na své domýšlivé bludné cestě si vynutil ty nejhorší bolesti a **v nich** teprve se naučil řídit svůj pohled vzhůru, aby konečně dospěl k **té** zralosti, která mu dá stát se povoláním zářivě předcházet veškeré pozemské lidstvo ve službě Pánu.

A nakonec to budou také velikonoční zvony, které dají zaznít do všech zemí splnění, že temnota ze země zcela ustoupila a ona že se smí koupat v novém světle, jež jí bude dáváno, až se bude moci uvolnit, aby nastal původní stav, z něhož se kdysi zformovala.

Nyní však zvoní tyto zvony k soudu! Každý člověk musí projít kolem soudícího meče, jehož paprsek ho zasáhne. Ne současně, avšak ve zcela určitém čase, který je v poměru k počtu

lidí vyměřen celkem krátce.

A **jen jedenkrát** má každý člověk pro sebe příležitost vycítit ve Slově poslední Boží milost! Jde kolem něj nějakým způsobem, takže to **může** poznat, pokud jen **chce**. Neupne-li se však na ně vši silou a **nevyužije-li** tohoto okamžiku, tak se pro něj již nikdy nevrátí a on musí být ztracen.

Je jen malá část těchto lidí, kteří milost ještě poznají a také pro sebe využijí. Ostatní promeškají svůj čas, jen jednou se blížící příležitost. Oni si myslí, že budou schopni jako doposud v každou hodinu po ní ještě sáhnout, když už to vůbec nepůjde jinak. Bude pro ně však strašlivým poznáním, když budou muset nahlédnout, že je tím pro ně již všechno ztraceno, neodvratně, a že jejich jméno již bylo vymazáno v knize života, v možnosti **smět** žít ve stvoření.

Mnohým nepřijde toto poznání již zde na zemi, nýbrž teprve pak, když budou muset opustit tělo z masa a krve. Avšak oni byli již dříve určeni pro smrt, věčnou smrt, ze které pro ně není žádného probuzení po nesmírných mukách rozkladu osobního sebevědomého já, které jim bylo umožněno! —

Jen **jednou**, lidé, jde milost tiše kolem vás, aniž by vás volala; neboť **vy** to musíte být, kdo se po ní toužebně rozhlíží, bděle ji očekává, otevření pro paprsek, který přichází ze světlých výšin. **Jen jednou** jím bude každý z vás lidí během soudu ještě zasažen! Nebude získávat nebo lákat, nýbrž bude věčný, lhostejný k tomu, kdo jej uchopí, nebo ho nechá jít kolem. Je to vůle Boží, že se **vy sami** máte o něj namáhat!

Strach, bezmezná úzkost musela by lidstvo uchopit, kdyby

mělo jen tušení o velikosti Boha, který v bezbytné všemohoucnosti zářivě trůní v nepřístupných dálavách. Nepřístupných dokonce i pro každého nejčistšího archanděla v Božském!

A mnozí lidští duchové domnívají se být zčásti sami Božskými svým původem, nebo že se jím přece mohou stát v posledním, nejvyšším zdokonalení, ba co více, že pak budou snad dokonce sami částí z Boha!

Oni, jakožto tvorové pouze z **vyzařování**, kteří sami mohli dojít k uvědomění teprve v těch nejzazších výběžcích, protože jsou jinak příliš slabí, aby snesli již mnohokrát ochlazený tlak Světla, oni chtějí nést Boží jiskru v sobě, a nemají ani pojem o Božím stvoření, tím méně o Bohu!

Válí se jen ve fantastických preludech, které mají své východisko v dusných bažinách vlastních žádostí, zbožňují a uctívají jen své milé „já“. Jejich pokora je jen špinavé urážení čisté svatosti Páně! Jsou se svou domýšlivou ješitností a číhajícím pokrytectvím těmi nejodpornějšími tvory této země.

Právě **tito** lidští tvorové troufají si nedbat Boží vůle ve stvoření a prosazují svou vůli jakožto pro ně jediné rozhodující a jako měřítko sloužící pro jejich myšlení a jejich konání.

Tento jed vnikl do všeho, co je na zemi. Nic na ní neděje se podle skutečné vůle Boží, všechno je podle chtění lidí, kteří dokonce i Boží vůli zformovali jen podle svých přání a pak v opovážlivosti tvrdili, že vůle Boží je taková a nesmí být vůbec jiná, protože oni to tak vymysleli! Jejich myšlení se však řídí podle jejich přání!

Všude jen hříšná, rouhavá zlovolnost. Kamkoliv člověk vkročil, rozšiřoval tento jed. Kdekoliv působí se svým myšlením, které je samo schopno vidět jako středobod, jako jádro celého bytí a jednání vždy jen člověka samotného, tam použil **svou** vůli **proti** vůli Boží a všechno ve škodlivé svévoli zkrivil.

S odpornou samozřejmostí strhl na sebe také právo určovat tak mnohé, které mu vůbec nenáleží podle svatých zákonů Božích, které jsou ve stvoření pevně zakotveny a před kterými by se musel sklonit, pokud chce mít mír.

Avšak to on **nechce!** Bůh má mu sloužit jen podle slova před ostatními jako opora jeho domýšlivosti; neboť se prohřešuje denně, často každou hodinu **vlastními** myšlenkami a slovy, jakož i svými činy, když je sám označuje za Bohem chtěné a Boha volá pro **své právo!**

Práva má se nyní dostat každému, svatého práva, avšak jiného, než si myslí! A vy, kteří se důvěřivě skláníte, vy se máte stát svědky toho v nadcházející době!

Je falešné, cokoliv také člověk dělá, protože on sám se vzdálil od Boha. Od základu musí se napřed všechno stát novým, dříve než může opět nalézt milost před Bohem.

Již pojem, který si člověk vytvořil o Bohu, je falešný! Neboť dokonce i při tom lze beze všeho lehce poznat mnohé jako výplod lidské domýšlivosti, tak hluboce se zažrala do lidského mozku. A **na tom** spočívá falešná stavba veškerého myšlení a také jednání. Člověk již více nezná svého Boha, nýbrž si z něj učinil jen jemu pohodlnou modlu! Na takovém falešném základě nemůže povstat žádná opravdová stavba. Všechno na něm stojící se musí zřítit.

Člověk sám dokonce i při **dobré**m chtění není již více hoden, aby mu bylo pomoheno. Jen nepochopitelná láska Boží dokáže přesto poslat příležitost k opětovné pomoci!

Avšak tentokrát je lidem dána **jen příležitost**, nic víc. Jako tonoucímu, jemuž může být hozen jen záchranný kruh, zatímco jiné možnosti zůstávají neproveditelné.

Takové je to s vámi, vy lidé! Zoufale musíte zápasit o sebe sama, musíte hledět, abyste tento záchranný kruh **vy** uchopili v pravý čas, jinak jste zasvěceni věčné smrti, které jste se zaslíbili skrze sebe sama!

Tento kruh je vám hozen v Božím Slově. Jen ten, kdo se na ně prose upne, bude zachráněn, a všichni ostatní budou muset utonout!

Lidé, bojujte proto o své bytí se svým nejlepším chtěním, jinak se brzy vlny nad vámi srazí! —

Já vím, jak velká část z těchto lidí bude a musí být nyní ztracena, neboť jinak nemůže ve světě dojít k uzdravení.

Bůh strpí už jen tvory, kteří se podřídí jeho vůli, skrze kterou mohli teprve povstat. Nic jiného nemá více požívat požehnání stvoření. Všude musí nastat jasnost. Všechno rušící bude odhozeno a musí se rozpadnout bez přílivu síly; neboť je jen **jedna** udržující síla, která je dávana z Boha. A ta nebude rušitelům ani vzpurným nadále propůjčena!

Svatý meč Boží nyní očistně sviští v paprsku nejvyššího Světla také nad touto zemí, aby na ní nezůstalo nic, co nechce poznat Pravdu a radostně se podle ní řídit!

Z Boží spravedlnosti bude roztříštěno všechno to, co si lidstvo vytvořilo jako karikatury zkřivené spravedlnosti, vymyšlené zkaženým rozumem, které slouží jen nejnižší žádostivosti po moci! — —

„Již dost! Až sem, a dále ne!“ praví Pán, a Jeho svatý hněv zničí vše, co je nehodné jeho požehnání!